

כאלה היו

אלבוס ציורים מפואר
מאת נחום גוטמן

לדור הזה ולדורות הבאים



לאלה שעברו את המלחמה ולצעירים שרק שמעו את נפלאותיה יגלו ציורי תש"ח של נחום גוטמן את הדמויות והמראות היקרים והנשכחים, הראויים להזכר תמיד.

להשיג במחיר מוזל 7.25 ל"י לתקופת ההפצה בלבד בכל תחנות ההפצה, בסניפים ואצל גובי "הארץ". תנאים מיוחדים לועדי עובדים בהזמנה מרוכזת.

ספרים

תרגום

לילא וערפל

אני אחיה (מאת לילא בעלכבי, מתורגם בידי יהושע חלמיש, הוצאת דשא) — כך אומרת הסופרת הלבנונית הצעירה. הקורא ססיים את קריאת הספר ירגיש צורך בלבו להוסיף: "חבלו!" אילו היתה לילא השתחררת כותבת בעצמה את הביקורת, היתה מתקבלת היצירה דלהלן:

"הספר מונח לפני. הלחלה אוחות בי. הספר הופך לסימן-שאלה גדול... סימן-שאלה אדום... השולחן הופך לסימן-שאלה ירוק. אמא נכנסת לחדר. היא דומה לסימן-שאלה צהוב.

"אני שונאת את אמא. הוי, אמא מס' כנה! בעלך בוגד בך. הוא חושק בשכנה עבת-הבשרים. אני שונאת את אבא. אני שונאת את הבית... אני שונאת את הרחוב... אני שונאת את העיר... אני שונאת את הארץ... אני שונאת את עולם. הבית, הרחוב, העיר — כולם סימני-שאלה גדולים. אין פחדים מפני סימני-השאלה. מי יציל את פלסטין האימללה מידי הכלבים היהודים?

"אני פותחת את הספר. האותיות זוחות כמו עכבישים... כל גופי רועד. הן עכבישים רוצים לאכול אותי. את הן שוקיים שלי... את השדיים שלי... את הצוואר שלי... הוי, בשביל מה יש לי שוקיים ושדיים וצוואר? כל הגברים חושקים בהם, הם מפשיטים אותי במבטיהם. אני שונאת גברים. אני שונאת את כל הגברים. אני שונאת את בהא.

"הוי, מה קרה לי? אימה נוראה תוקפת אותי! אני אוהבת אותך, בהא. אבל הילדים שלי לא יהיו קומוניסטים. הם יגרשו את היהודים ואת האימפריאליסטים השפלים... אני אשכב אתך, בהא. בהא יכה אותי. יהיו לי כתמים כחולים בשוקיים ובשדיים. אני שונאת את בהא.

"שיעמום נורא משתלט עלי... השיעמום הוא ירוק... השיעמום מחבק אותי. למה בהא מחבק אותי? אני שונאת את השיעמום... עכשיו השיעמום הוא שחור. הן השיעמום הוא סוכן האימפריאליזם, המבקש להרעיל את נשמת הגזע הערבי הנעלה..."

מקור

טביעה כירית

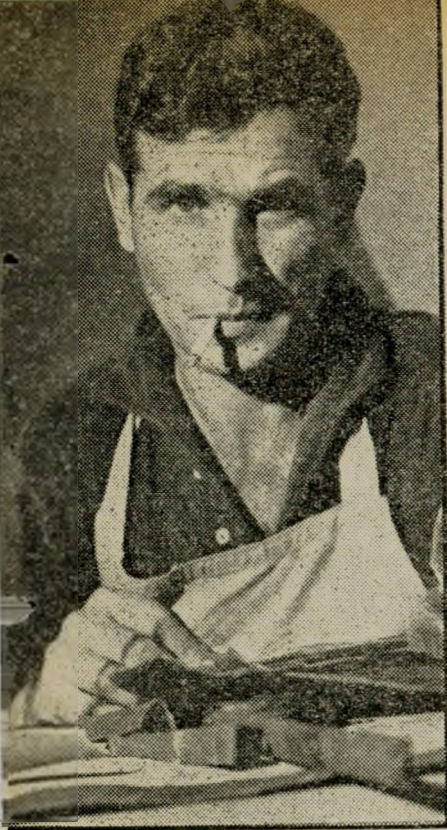
על דאטפת (מאת משה פלאי, הוצאת עלי, ניריורק; 242 עמ') הוא שמו המוזר של ספר מזור, שנכתב בידי צעיר ישראלי החי כיום בארצות-הברית. משה פלאי (פלץ) החיפאי היה כתב צבאי בזמן שירותו בצה"ל, וזכה בפרס ספרותי קטן ושלח מאמר רים ורשימות לעיתונים שונים. ב־1957 נסע לארצות-הברית להשתלם בעיתונות, ומשם גם שלח ארצה את ספרו, לאחר שכתב אותו שם בעברית והדפיסו במכסיקו.

עמלק היהודי. במרכזו של הרומאן, העוסק כולו בישראל, עומד מחזה. אלעזר מנחה, עיתונאי ישראלי צעיר שכתבו, ביקש לראות בשאלת היחסים בין העם היהודי די והגרמני שאלת הגיון ולא שאלת רגשות של אנשים שנפגעו על-ידי הנאצים. אחת מנשואות המחזה הוא ארוולף היטלר עצמו, המשיב לדברי מאשימו.

תוכן המחזה מעורר סערת רוחות. זו מנוצלת על-ידי במאי שוחר הצלחה, על-ידי שחקן השואף למלא את תפקיד היטלר, ועל-ידי גרמני בשם מון-בראון, הן מבקש לשפר את יחסי העם היהודי והגרמני. לאחר שסערת הרוחות הגוברת מס' כנת את המשך ההצגה, דואג הגרמני שיו מינו את הלהקה לגרמניה, כדי להביע שם את הדעות שכה קשה להביען בישראל.

גז תוצרת בית. בגרמניה נאחזים הן מחבר והבמאי רגשי חרטה. המחבר מאבד את חברתו היהודיה לאחר שנתגלה לו ש היא חונכה כל ימיה על-ידי נאצים. הבמאי מגלה את אשתו, שחשבה אבודה, נטרפה דעתה עליה, לאחר שהיתה שפן-נסיונות ב מעבדות הנאצים. השחקן נחסף בישראל על- ידי אחד הצופים, שהשתגע ורואה בו את היטלר עצמו. החוסף רוצה להמיתו, אחרי עינויים קשים, ודקא בנו ממטבחיו.

מוסר ההשכל כמעט מושלם: על דאטפת אספון — על השטבעת הסביעון — אלא שחלקו השני של המשפט המשאוי מעורר מחשבות נוספות: "וסוף מטיפיד יטויפון — וסוף מטביעין, שיטבעו."



מאת

יצחק דנציג

כ אשר באים לנתח ציבור שלם מ בחינה סוציולוגית, קשה למצוא שחיון ולהכליל הכללות בדברים שבצעם נוגעים לאישיותו של כל פרט. כי עד כמה ש מכלילים, תמיד תהיה כל צברית שונה מ חברתה. אבל אפשר למצוא כמה מכנים משותפים, מבהינה חיצונית ופנימית, ה מאפיינים את הצבריות.

ניקה, למשל, את הלבוש. אין המדובר באותן שאינן יודעות להתלבש, אלא דוקא באלה הנחשבות כיודעות להתלבש. אלה מתלבשות באופן חולני. בכל לבוש חסר דבר אחד — האיכות של הפשטות. רק לעיתים רחוקות רואים אצלנו בחורה ה לבושה בטוביטעם ועם זאת בפשטות. בחר רה שיש לה איכות בגישה אל הלבוש.

באנגליה, למשל, נחלקות הנשים לפי מעמדות, ובהתאם לכך הן גם מתלבשות. ידוע, למשל, שאשה הנמנית על המעמד ה בינוני יכולה להיות מאוד אלגנטית כשהיא יוצאת לבלות בערב, ולעומת זאת מאוד מאוד רשלנית בתלבושתה ביום. יש בה אפילו הגומה של רשלנות. אולם ברשלנות זו יש קו מסויים, ויש איכות מסויימת. כי האשה האנגליה היא הרבה יותר גמישה מהצברית, ואינה ניתנת לתבנית.

ניקה, לעומתה, את הצברית. אם היא נערה המתחנכת בתנועת-נוער, הרי בתלבושתה מופגן בבוקר, בצהריים ובערב ש היא משתייכת לתנועת-נוער. או, לדוגמה, פקידה העובדת במשרד, שהחליטה כי היא מוכרחה להיות אלגנטית. היא נושאת עליה את המייקאפ ואת האלגנטיות השטחית מן הבוקר עד הערב. הצבע משתנה, אולי אך אותה הקשיחות, אותה המסיכה של האיפור, נמצאת עליה כל הזמן.

היחידות המראות נטיה לגמישות הן דה קא הסטודנטיות הצבריות. אבל גם אצלן, דוקא אצל אלה הצריכות להתעסק באס-טיטיקה, בולט חוסר הטעם.

★ ★ ★

דקורציה או אינטלקט

אחד הדברים הבולטים אצל הצבריות, והמפריע ביותר למי שחי תקור פה מסויימת בתוך-לארץ, הוא קולה. קולה של האשה הישראלית הוא קול מונוטוני, בין שהוא יותר חזק או יותר חלש, בין שהיא מדברת יותר מהר או לאט. האשה הישראלית בכלל אינה משתמשת בקולה כדי לעשות רושם. היא בכלל לא יודעת כיצד לעשות רושם.

הסתכלו פעם בחבורה היושבת בבית-קפה. הנערות שבתורה יושבות כמו בובות, ללא תנועה, כאילו מפחדות לשבור את הקו שלהן. החברות שלהן עם הגבר הריהי כ חברות עם חבריו הגברים. כמעט שהן נותנות לו ספיחה על הגב, ומדברות עמו בטון חברי סרמחיצות.

בריקוד יש תנועה ויש הפסקות. התנועה היא החשובה, כמובן, אבל יש ולפעמים ה הפסקה חשובה יותר. אצל הצבריות, או שיש לגמרי הפסקה, והן יושבות רק כי

יצירות קדם לידים

יעדן ושעור את עור ידן
כל יד עשגת מוצר יופי זה

תוצרת יצהר - סומר

פתינות בגרות

נפתחים קורסים חדשים מוקדמות ובגרות

טבניכון

מסלול והרשמה 7-5 בערב
תיכון ערב לאקסטרוניס
תל-אביב, רח' גלפון 6 ח'פה-רח' ביאליק 17